

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/21/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201534
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1011201534.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Q. Q., bytom Z., v zastúpení Advokátska kancelária Hudzík - Novýsedlák Partners, v.o.s., Mnoheľova 830/15, Poprad, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného Č.p.: SLV-PS-PK-98/2011 zo dňa 4. júla 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. januára 2012, č. k. 2 S 140/11-35, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 140/11-35 zo dňa 11. januára 2012 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 11.1.2012, č. k. 2 S 140/11-35 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného Č.p.: SLV-PS-PK-98/2011 zo dňa 4.7.2011, ktorým žalovaný rozhodol o rozklade žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra SR č. 98 zo dňa 23.3.2011, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej aj len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený

zo služobného pomeru príslušníka PZ, tak, že rozklad podľa § 243 ods. 4 uvedeného zákona zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalobca bol napadnutým rozhodnutím prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že krajský súd po preskúmaní napadnutého

rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutia a konania im predchádzajúce sú v súlade so zákonom, a preto bolo potrebné žalobu zamietnuť. Konštatoval, že konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia bolo v súlade so zákonom pri rešpektovaní zásady zákonnosti, materiálnej pravdy, princípu rovnosti zbraní a nezneužitia uváženia a to všetko za náležitého zistenia skutkového stavu.

Krajský súd z administratívneho spisu mal preukázané, že dňa 2.2.2011 v čase od 07:30 hod. do 19:30 hod. mal žalobca vykonávať štátnu službu ako referent s územnou a objektovou zodpovednosťou na OO PZ v Ždiari OPP OOR PZ v Poprade, ktorú mal riadne naplánovanú; žalobca sa pri nástupe do výkonu služby nezapísal v evidencii o príchode policajtov na pracovisko a po nástupe do výkonu štátnej služby požil liečivá, ktoré obsahujú alkohol; v čase o 07:40 hod. riaditeľ OO PZ v Ždiari v rámci svojej kontrolnej činnosti vykonal u žalobcu vyšetrenie na alkohol dychovou skúškou; vyšetrenie na zistenie alkoholu bolo vykonané analyzátorom dychu Dräger 7410, výr. č.: ARYF-O171, pričom bola nameraná hodnota 0,35 mg/l vydychovaného vzduchu (0,73 promile); po vytlačení zápisu o dychovej skúške z tlačiarne prístroja riaditeľ OO PZ v Ždiari zistil, že na výstupe z tlačiarne je nesprávne uvedený čas, a to 03:27 hod. dňa 2.2.2011; z uvedeného dôvodu prikázal žalobcovi, aby zotrval v budove OO PZ, pokiaľ príde hliadka z OO PZ Vysoké Tatry s novým prístrojom; zároveň ho upovedomil o tom, že po príchode hliadky bude podrobený opakovanej dychovej skúške; žalobca napriek priamemu príkazu nadriadeného budovu OO PZ opustil a odišiel na neznáme miesto, čím zmaril vykonanie opakovanej dychovej skúšky; neskôr zavolať riaditeľovi OO PZ v Ždiari na jeho telefón a žiadal ho, aby to zastavil, nakoľko riaditeľ OO PZ v Ždiari s týmto nesúhlasil, žalobca mu oznámil, že ide na "maródku"; uvedené konanie bolo nadriadeným vyhodnotené ako porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Krajský súd konštatoval, že žalovaný zadovážené dôkazy hodnotil správne podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach (ust. § 238 ods. 4 zákona) a dospel k záveru, že žalobca svojím protiprávnym konaním uvedeným v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Súčasne konštatoval, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prisahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží s poukazom na § 245 ods. 2 O.s.p.

Poukázal na to, že zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy spočíva v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď do výkonu služby nastúpil a túto vykonával pod vplyvom alkoholických nápojov a neuposlúchol priamy príkaz nadriadeného, aby zotrval na mieste výkonu štátnej služby a súčasne, že zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočíva v tom, že žalobca riadne nevykonával štátnu službu, keď počas nej porušil povinnosti uložené mu v § 136 písm. d) zákona a v časti I. písm. a) bod 1, 9 a 15 rozkazu ministra vnútra SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a), b), g) a h) zákona, pretože sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržiaval služobnú disciplínu.

Podľa názoru krajského súdu bola splnená aj ďalšia zákonná podmienka na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, ktorá spočíva v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny a všeobecne záväzných právnych predpisov všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti a na upevňovaní dôvery občanov v PZ. Uviedol, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení vo vzťahu k plneniu služobných povinností a predpokladá, že príslušník PZ v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákony a iné právne predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prisaha a je v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere bol ponechaný policajt, ktorý aj napriek tomu, že bol oboznámený so sprísnenými opatreniami na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ v súvislosti s výkonom štátnej služby a požívaním alkoholických nápojov príslušníkmi PZ sa dopustil uvedeného konania, nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka PZ. Zdôraznil, že konanie žalobcu je o to závažnejšie, že ako referent s územnou a objektovou zodpovednosťou na OO PZ

v Ždiari mal prevažnú časť služobnej činnosti vykonávať mimo budovy OO PZ v Ždiari, kedy prichádza do bezprostredného kontaktu s občanmi, čo si vyžaduje maximálnu fyzickú a psychickú pripravenosť, pričom žalobca mal podľa knihy inštruktáže počas výkonu služby viesť služobné vozidlo.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia citujúc ust. § 136 písm. d) zákona, rozkaz ministra vnútra SR č. 6/1997 (časť I písm. a) bod 2, 9, 10), rozkaz ministra vnútra SR 2/2002 (časť I bod 3), a čl. 1 ods. 1 písm. a) nariadenia ministra vnútra SR č. 18/2008 ďalej konštatoval, že žalobca bol so všetkými internými predpismi a z nich vyplývajúcimi povinnosťami oboznámený, napriek tomu, že vedel o nástupe do výkonu služby v predmetný deň, na jej výkon sa patrične nepripravil, ale požíval tekutiny obsahujúce alkohol v takom množstve, že do výkonu štátnej služby nastúpil a túto vykonával pod vplyvom alkoholu. Tvrdenia žalobcu vyhodnotil krajský súd ako účelové v rozpore s dôkazmi obsiahnutými v spise. Krajský súd sa taktiež stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca navštívil ošetrojúceho lekára až po vykonaní pozitívnej dychovej skúšky a po tom ako nepochodil so svojou požiadavkou u riaditeľa OO PZ v Ždiari o zastavení celej veci a teda až následne sa nechal uznať práceneschopným. K námietke žalobcu ohľadne nevyzvania k opakovanej dychovej skúške a k existencii dvoch rozdielnych záznamov spracovaných riaditeľom krajský súd uviedol, že touto otázkou sa žalovaný riadne vo svojom odôvodnení zaoberal. Zdôraznil, že dva úradné záznamy riaditeľa si obsahovo vzájomne neodporujú.

V závere odôvodnenia rozhodnutia krajský súd uviedol, že z ľudského hľadiska vníma rozhodnutie žalovaného ako tvrdé voči žalobcovi, avšak nakoľko žalovaný v medziach zákona a v súlade s povolenou voľnou úvahou posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu tak ako ju posúdil v súlade so zákonom, preto žalobu žalobcu zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd v súlade s ust. § 221 O.s.p. zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo rozhodnutie sám zmenil podľa ust. § 220 O.s.p. tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie. Súčasne žiadal nahradiť trovy konania.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Poukázal na to, že rozhodnutiu súdu vo veci samej musí predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu t.j. dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, a to najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní ako jedného zo základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Výslovil názor, že krajský súd sa však uvedenými zásadami nespravoval. Namietajúc nezákonnosť rozhodnutia žalovaného sa žalobca nestotožnil s rozhodnutím krajského súdu. Dôvodil, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že konanie ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia, nebolo vykonané zákonným spôsobom upraveným v ust. § 73/1998 Z. z. Vytýkal krajskému súdu, že nepreskúmal všetky okolnosti prípadu, nevysporiadal sa dôsledne s námietkami žalobcu (skutočnosť, že v inkriminovaný deň žalobca službu nevykonával, neuposlušnosť príkazu, ktoré malo spočívať v neodovzdaní zbrane, nepodrobení sa opakovanej dychovej skúške a opustení pracoviska, ktoré však žalobca opustil za účelom vyhľadania zdravotnej starostlivosti, rozdielne záznamy nadriadeného uvedenými jednak v priebehu administratívneho konania a jednak v žalobe) a rozhodol bez toho, aby venoval pozornosť skutočnostiam, ktoré mohli byť žalobcovi na prospech. Zastával názor, že žalovaný dôsledne neuplatnil ustanovenia zák. č. 73/1998 Z. z., najmä jeho §§ 233, 238 a 241 a krajský súd v tomto smere rozhodnutie žalovaného v medziach žaloby nepreskúmal. Tvrdil, že v konaní nebolo preukázané porušenie služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom spočívajúce vo výkone štátnej služby pod vplyvom alkoholu, pričom akékoľvek pochybnosti musia byť vyvrátené vierohodnými dôkazmi, keďže môže íť o následok závažného ujmu v podobe prepustenia zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru. Tieto dôkazy však krajským súdom zistené neboli. Opisom verzie skutkového deja zdôraznil, že v súdnom konaní by nemali byť brané do úvahy úradné záznamy o priebehu udalostí spracované riaditeľom OO PZ v Ždiari, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise, nakoľko sú rozdielne. Ďalej vytýkal krajskému súdu, že nezdôvodnil, v čom bola výpoveď žalobcu nepravdivá, nevierohodná a akým spôsobom bola jeho obrana záznamami uvedených kolegov vyvrátená.

Mal za to, že v konaní pred krajským súdom, ani v administratívnom konaní nebolo preukázané, že by sa bol dopustil konania v rozpore s prisahou, že bol porušil služobné povinnosti a služobnú prisahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Tvrdil, že žiadny zo skutkov uvedených v odôvodnení rozhodnutia sa nestal a niet žiadneho relevantného dôkazu, ktorý by osvedčoval tvrdenia žalovaného.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správne potvrdil. Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za súladný s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a v dostatočnom rozsahu odôvodnený. Mal za to, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu uvedenými v jeho žalobe.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný uviedol, že plne sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu a pre potreby odvolacieho súdu zotrváva na svojom vyjadrení k žalobe. Vyslovil názor, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, na ktoré poukazoval v žalobe, rozhodnutie bolo vydané po riadnom zistení skutočného stavu veci a obsahuje predpísané náležitosti a je v dostatočnom a zrozumiteľnom rozsahu odôvodnené. Odvolacie námietky vyhodnotil ako nedôvodné. Zároveň upriamil pozornosť na to, že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzený. Poukázal na to, že v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR je posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prisahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží (napr. NS SR č. k. 1 Sžo 33/2008, 3 Sžo 15/2011, 3 Sžo 21/2011). Súčasne poukázal na znenie ust. § 245 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Žalovaný nesúhlasil ani s názorom žalobcu, že rozhodnutiu súdu vo veci samej musí predchádzať jeho činnosť zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu s poukazaním na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukazovaním na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej nie je úlohou súdu v správnom súdnictve nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Správny súd vykonáva dokazovanie len výnimočne s cieľom verifikovať už vykonané dôkazy v správnom konaní, preto sa súd v konkrétnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu z ktorého pochádzajú a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny súd dospel (právny názor NS SR 8 Sžo 150/2009).

V súvislosti s poukazovaním žalobcu na čl. 6 Dohovoru žalovaný citovaním ust. § 1 ods. 1, 2, ust. § 2 ods. 4, a ust. § 3 zákona vyjadril názor, že služobný pomer príslušníka Policajného zboru nemá znaky súkromnoprávneho pomeru, ale verejnoprávneho vzhľadom na jeho charakter, keďže ide o pomer štátno-služobný, ktorý vzniká individuálnym mocenským aktom služobného funkcionára a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pracovnoprávneho pomeru. V štátno-služobnom pomere účastníci nemajú rovnaké postavenie, čo sa prejavuje v spôsobe vzniku, zmeny a skončenia tohto pomeru, úprave nárokov vyplývajúcich z tohto pomeru a úprave konania pred služobnými orgánmi. Poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR napr. č. k. ÚS 403/2011-23, v zmysle ktorej „K námietke sťažovateľa o porušení jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že dospel k záveru, že aplikovateľnosť citovaného článku dohovoru v posudzovanom konaní nie je daná. Článok 6 ods. 1 dohovoru garantuje spravodlivý proces pri rozhodovaní súdu o „občianskych právach alebo záväzkoch“ alebo o oprávnenosti „akéhokoľvek trestného obvinenia“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pojmy „práva alebo záväzky občianskej povahy“ a „trestné obvinenie“ treba vykladať autonómne od ich definovania v zmysle vnútroštátneho právneho poriadku členských štátov dohovoru. Medzi občianske práva alebo záväzky možno zahrnúť aj rozhodovanie súdov o niektorých právach vyplývajúcich z verejného práva. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že aj konania kvalifikované vnútroštátnym právom ako súčasť verejného práva môžu

spadať do poľa pôsobnosti čl. 6 dohovoru v jeho občianskoprávnej časti, ak je ich výsledok rozhodujúci pre práva a povinnosti súkromného charakteru.“

Uviedol, že už v skoršej judikatúre ESĽP konštatoval, že právo členských štátov zásadne rozlišuje medzi štátnymi zamestnancami a súkromnoprávnymi zamestnancami, pričom spory týkajúce sa náboru, výkonu povolania (kariéry) a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov všeobecne nespádajú do pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru (rozhodnutie vo veci Niegel proti Francúzsku zo 17. marca 1997). Výnimkou sú len prípady, ak predmetom sporu sú priamo práva majetkovej povahy (napr. právo na dôchodok verejných zamestnancov, práva týkajúce sa platových pomerov týchto zamestnancov).

Ďalej poukázal na to, že Súd taktiež priniesol nové tzv. funkčné kritérium aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru na štátnych zamestnancov založené na povahe funkcií a zodpovednosti, aké zamestnanec vykonáva a to v prípade Pellegrin proti Francúzsku (rozhodnutie z 8.12.1999, sťažnosť č. 28541/95), kedy súd rozhodol, že z poľa pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru sú vylúčené iba spory zamestnancov štátu, ktorých zamestnanie je charakteristické špecifickými činnosťami verejnej správy do tej miery, v akej táto koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo iných verejných spoločenských. Jasný príklad takých činností predstavujú ozbrojené sily a polícia.

V súvislosti so žalobcovou námietkou ohľadne nevysporiadania sa so všetkými jeho námietkami a okolnosťami danej veci žalovaný zdôraznil, že napadnutý rozsudok je v dostatočnom rozsahu odôvodnený, pričom prvostupňový súd sa v ňom vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami uplatnenými v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote a poukázal na ustálený právny názor Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 141/09-12, v zmysle ktorého „všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).“

Žalovaný nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu ohľadne jeho úmyslu do služby nenastúpiť, vykonávať ju, že nebol zapísaný v knihe dochádzky a nebola s ním vykonaná inštrukcia, pretože zo skutočností vyplýva, že jeho tvrdenie je v rozpore s vyjadrením nadriadeného npor. Mgr. W. P. zo dňa 2.2.2011 a vyjadreniami prítomných policajtov npráp. Bc. Q. K., nstržm. I. F., stržm. A. S. a nstržm. X. X., podľa ktorých výpovedí, žalobca dňa 2.2.2011 riadne nastúpil do výkonu služby v služobnej rovnošate so služobnou zbraňou a pred vykonaním dychovej skúšky sa ani raz nezmienil o tom, že má zdravotné ťažkosti, a že potrebuje lekárske ošetrenie a s tým začal argumentovať až po jej vykonaní s pozitívnym výsledkom. Ani poukazovanie žalobcu, že nebol zapísaný v knihe príchodov, nepovažoval za dôvodné, pretože podľa časti I. písm. a) bod 13 rozkazu ministra vnútra SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ bolo všetkým policajtom uložené byť na pracovisku alebo na mieste, kde majú vykonávať služobnú činnosť, na začiatku času služby a opustiť pracovisko alebo takéto miesto až po jej skončení a podľa bodu 15 bolo všetkým policajtom uložené zapísať sa na začiatku a konci času služby v evidencii, z čoho je zrejmé, že žalobca svojím konaním uložené povinnosti porušil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250a ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný rozhodol o rozklade žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra SR č. 98 zo dňa 23.3.2011, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, tak, že rozklad podľa § 243 ods. 4 uvedeného zákona zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. A preto odvolací súd preskúmal

rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ktorým rozhodnutím bol žalobca s konečnou platnosťou prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmvajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmvajúc súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný: a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, e) pri výkone štátnej služby dodržiavať pravidlá služobnej zdvorilosti a správať sa slušne k štátnym zamestnancom a v služobnom styku aj k ostatným občanom, g) v štátnej službe i mimo štátnej

služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, h) dodržiavať služobnú disciplínu, s) podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby.

Podľa § 136 písm. d), e) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný dbať o svoju bezpečnosť a o svoje zdravie pri výkone štátnej služby. Ďalej je povinný nepožívať alkoholické nápoje a iné návykové látky, požívatinu a liečivá, ktoré obsahujú alkohol a iné návykové látky, na miestach výkonu štátnej služby a v dobe výkonu štátnej služby ani mimo týchto miest, nenastupovať pod ich vplyvom do výkonu štátnej služby a dodržiavať ustanovený zákaz fajčenia na miestach, kde sa vykonáva štátna služba, ak si to vyžaduje dôležitý záujem štátnej služby, minister môže povoliť požívanie alkoholu, požívatín a liečiv obsahujúcich alkohol, podrobiť sa v súvislosti s výkonom štátnej služby dychovej skúške, prípadne aj vyšetreniu, ktoré nariadil nadriadený, aby zistil, či policajt nie je pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech účastníka konania (§ 233 ods. 2 uvedeného zákona).

Podľa § 241 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Senát odvolacieho súdu v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a dôvody svojho rozhodnutia náležite zdôvodnil v odôvodnení svojho rozhodnutia, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán postupoval a rozhodol zákonne, keď potvrdil prvostupňové rozhodnutie napadnuté rozkladom žalobcu a tento rozklad zamietol. Rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky formálne aj obsahové náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 241 zákona č. 73/1998 Z. z., najmä, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami sa správny orgán riadil pri hodnotení dôkazov a použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. A preto odvolací súd považoval napadnutý rozsudok, ktorým krajský súd žalobu zamietol, za súladný so zákonom.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ je potrebné, aby bolo žalobcovi dostatočne preukázané, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktorá skutočnosť bola v preskúmvanej veci splnená.

Senát najvyššieho súdu sa v tomto prípade stotožnil taktiež s názorom vysloveným v napadnutom rozsudku krajského súdu pokiaľ ide o rozsah preskúmvacej pôsobnosti správneho uváženia. Súdny v správnom súdnictve pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia orgánu štátnej správy sú oprávnené vykonať súdny prieskum len v rozsahu zákonom stanoveným právnou úpravou ustanovenou v § 245 ods. 2 O.s.p. a pri preskúmvaní zákonnosti takéhoto rozhodnutia zisťujú, či takéto rozhodnutie

nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonov. V praxi to znamená, že najskôr, ako pri každom inom rozhodnutí venujú pozornosť tomu, či správny orgán vychádza z náležite zisteného skutkového stavu veci a či správne aplikoval právny predpis na predmetný skutok. Prieskum je zameraný aj na zisťovanie, či žalobou napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné a náležite zdôvodnené, a to osobitne v nadväznosti na aplikovaný inštitút správneho uváženia.

Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, na ktorú aj správne poukázal krajský súd v napadnutom rozsudku, posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prisahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože tým by vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov, konkrétne právnej veci sa musí obmedziť len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali, nie sú pochybné, a to najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli.

Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Hodnotenie dôkazov predstavuje zložitý myšlienkový postup, v rámci ktorého správny orgán na základe svojich logických systematických a historických úsudkov, ako aj účelu zákona, určité tvrdenia prijíma iné odmieta.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že nie je povinnosťou prieskumného súdu nahradiť použité správne uváženie svojim vlastným. Súčasťou preskúmania súdu je posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že úsudok správnych orgánov v danej veci bol logicky možným záverom vychádzajúcim z dôkazov, ktoré boli vykonané. Taktiež sa stotožnil s konštatovaním súdu prvého stupňa, že žalovaný bol oprávnený rozhodnúť o tom, ktoré dôkazy a v akom rozsahu vykoná, pričom hodnotenie vykonaných dôkazov bolo vecou správnej úvahy žalovaného, ktorý taktiež bol oprávnený posúdiť, či vykonané dôkazy postačujú alebo je potrebné vykonať ďalšie dôkazy, pričom z administratívneho spisu aj podľa názoru odvolacieho súdu je zřejmé, že žalobca mal v rámci správneho konania možnosť využiť všetky svoje subjektívne práva vyplývajúce mu zo zákona, návrh na jeho prepustenie zo služobného pomeru bol prerokovaný s príslušným odborovým orgánom, ktorý síce s ním nesúhlasil, avšak pre žalovaného takéto stanovisko nebolo záväzné.

Odvolací súd nemohol súhlasiť s námietkou žalobcu, ktorou namietal, že rozhodnutiu súdu vo veci samej musí predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu t.j. dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, a to najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní ako jedného zo základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie, vysloviac názor, že krajský súd sa však uvedenými zásadami nespravoval. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.). V správnom súdnictve súd vychádza zo skutkových okolností zistených správnym orgánom a dôkazy vykonáva len za účelom preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Súd v správnom súdnictve na rozdiel od všeobecného civilného súdnictva nie je súdom skutkovým. Na základe oprávnenia, ktoré zákonodarcu zveruje správnomu súdu v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, správny súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia orgánu štátnej správy a postup, ktorý mu predchádzal, za účelom čoho si zadováži administratívny spis. Pokiaľ žalobca namietal, že prvostupňový súd postupoval v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, treba súhlasiť s tvrdením žalovaného, že služobný pomer príslušníka Policajného zboru nemá znaky súkromnoprávneho pomeru,

ale verejno-právneho vzhládom na jeho charakter, keďže ide o pomer štátno-služobný, ktorý vzniká individuálnym mocenským aktom služobného funkcionára a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pracovnoprávneho pomeru. V štátno-služobnom pomere účastníci nemajú rovnaké postavenie, čo sa prejavuje v spôsobe vzniku, zmeny a skončenia tohto pomeru, úprave nárokov vyplývajúcich z tohto pomeru a úprave konania pred služobnými orgánmi. Uvedený názor vychádza z judikatúry Ústavného súdu SR napr. č. k. ÚS 403/2011-23, v zmysle ktorej „K námietke sťažovateľa o porušení jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že dospel k záveru, že aplikovateľnosť citovaného článku dohovoru v posudzovanom konaní nie je daná. Článok 6 ods. 1 dohovoru garantuje spravodlivý proces pri rozhodovaní súdu o „občianskych právach alebo záväzkoch“ alebo o oprávnenosti „akéhokoľvek trestného obvinenia“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pojmy „práva alebo záväzky občianskej povahy“ a „trestné obvinenie“ treba vykladať autonómne od ich definovania v zmysle vnútroštátneho právneho poriadku členských štátov dohovoru. Medzi občianske práva alebo záväzky možno zahrnúť aj rozhodovanie súdov o niektorých právach vyplývajúcich z verejného práva. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že aj konania kvalifikované vnútroštátnym právom ako súčasť verejného práva môžu spadať do poľa pôsobnosti čl. 6 dohovoru v jeho občianskoprávnej časti, ak je ich výsledok rozhodujúci pre práva a povinnosti súkromného charakteru.“

Postavením príslušníkov ozbrojených zložiek sa vo svojej judikatúre zaoberal aj ESLP, v ktorej Súd konštatoval, že právo členských štátov zásadne rozlišuje medzi štátnymi zamestnancami a súkromnoprávnymi zamestnancami, pričom spory týkajúce sa náboru, výkonu povolania (kariéry) a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov všeobecne nespádajú do pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozhodnutie vo veci Niegel proti Francúzsku zo 17. marca 1997). Výnimkou sú len prípady, ak predmetom sporu sú priamo práva majetkovej povahy (napr. právo na dôchodok verejných zamestnancov, práva týkajúce sa platových pomerov týchto zamestnancov). Súd sa otázkou aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru na štátnych zamestnancov založené na povahe funkcií a zodpovednosti, aké zamestnanec vykonáva zaoberal aj v prípade Pellegrin proti Francúzsku (rozhodnutie z 8.12.1999, sťažnosť č. 28541/95), v ktorom konštatoval, že z poľa pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru sú vylúčené iba spory zamestnancov štátu, ktorých zamestnanie je charakteristické špecifickými činnosťami verejnej správy do tej miery, v akej táto koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo iných verejných spoločenstiev. Jasný príklad takých činností predstavujú ozbrojené sily a polícia.

Odvolací súd nesúhlasil ani s námietkou žalobcu, že prvostupňový súd sa náležite nevyporiadal so všetkými jeho námietkami a okolnosťami danej veci. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v dostatočnom rozsahu uviedol dôvody, na základe ktorých vyvodil svoj právny záver, pričom prvostupňový súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami uplatnenými v žalobe, v ktorej súvislosti odvolací súd poukazuje na právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 141/09-12, v zmysle ktorého „všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS).

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že v súdnom konaní by nemali byť brané do úvahy úradné záznamy o priebehu udalostí spracované riaditeľom OO PZ v Ždiari, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise, nakoľko sú rozdielne, ako aj ktorým vytýkal krajskému súdu, že nezdôvodnil, v čom bola jeho výpoveď nepravdivá, nevierohodná a akým spôsobom bola jeho obrana záznamami uvedených kolegov vyvrátená, majúca za to, že v konaní pred krajským súdom, ani v administratívnom konaní nebolo preukázané, že by sa bol dopustil konania v rozpore s prisahou, že bol porušil služobné povinnosti a služobnú prisahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a tvrdiac, že žiadny zo skutkov uvedených v odôvodnení rozhodnutia sa nestal a niet žiadneho relevantného dôkazu, ktorý by osvedčoval tvrdenia žalovaného.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležitým spôsobom vysporiadal s

námietkami žalobcu týkajúcimi sa zisťovania skutkového stavu veci žalovaným, vykonávania dokazovania v správnom konaní, k dôkaznej hodnote jednotlivých dôkazov, ako aj vysvetlil, z ktorých dôvodov považoval za správny postup žalovaného správneho orgánu pri zisťovaní skutkových okolností, z akých dôvodov a na základe ktorých skutočností považoval za preukázaný skutkový stav tak, ako ho zistil žalovaný správny orgán, s ktorými dôvodmi sa plne odvolací súd stotožnil a súčasne na ne poukazuje.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že v konaní žalovaného správneho orgánu ani v konaní, ktoré mu predchádzalo nezistil takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom, a preto krajský súd nepochybil, ak žalobu zamietol.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov tohto konania, keďže v tomto konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.